PAPA LLEÓ XIV

MISSATGE
per a la X Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació

LLAVORS DE PAU I ESPERANÇA
1 de setembre de 2025

Benvolguts germans i germanes,

El tema d'aquesta Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació, elegit pel nostre estimat papa Francesc, és «Llavors de pau i esperança». En el desè aniversari de la institució de la Jornada, que va coincidir amb la publicació de l'encíclica *Laudato si'*, ens trobem en ple Jubileu, com «pelegrins d'esperança». I és precisament en aquest context, que el tema adquireix significat.

Moltes vegades, Jesús, en la seva predicació, empra la imatge de la llavor per a parlar del regne de Déu, i en la vigília de la Passió l'aplica a ell mateix, comparant-se amb el gra de blat, que ha de morir per a donar fruit (cf. Jn 12,24). La llavor es lliura per complet a la terra i allí, amb la força disruptiva del seu do, brolla la vida, fins i tot en els llocs més insospitats, amb una capacitat sorprenent de generar futur. Pensem, per exemple, en les flors que creixen a les vores de les carreteres: ningú no les ha plantat, i això no obstant, creixen gràcies a llavors que han arribat allí gairebé per casualitat i aconsegueixen ornar el gris de l'asfalt i fins i tot trencar la seva dura superfície.

Per tant, en Crist som llavors. No sols això, sinó «llavors de pau i esperança». Com diu el profeta Isaïes, l'Esperit de Déu és capaç de transformar el desert, àrid i ressec, en un jardí, lloc de descans i serenitat: «Fins que el Senyor, des de dalt, vessarà l'esperit sobre nosaltres. Llavors l'estepa es convertirà en un jardí, i el jardí serà un gran bosc. El dret habitarà a l'estepa, en el jardí regnarà la justícia. El fruit de la justícia serà la pau, la calma i la seguretat en seran per sempre la collita. El meu poble viurà en un estatge de pau, en indrets segurs i de repòs tranquil» (Is 32,15-18).

Aquestes paraules profètiques, que de l'1 de setembre al 4 d'octubre acompanyaran la iniciativa ecumènica del «Temps de la Creació», afirmen amb força que, juntament amb la pregària, són necessàries la voluntat i les accions concretes que fan perceptible aquesta "carícia de Déu" sobre el món (cf. *Laudato si'*, 84). La justícia

i el dret, efectivament, semblen arreglar la inhòspita naturalesa del desert. Es tracta d'un anunci d'actualitat extraordinària. A diversos llocs del món és ja evident que la nostra terra s'està deteriorant. Arreu, la injustícia, la violació del dret internacional i dels drets dels pobles, les desigualtats i la cobdícia que se'n deriven produeixen desforestació, contaminació i pèrdua de biodiversitat. Augmenten en intensitat i freqüència els fenòmens naturals extrems ocasionats pel canvi climàtic induït per les activitats antròpiques (cf. Exhort. Ap. *Laudate Deum*, 5), sense tenir en compte els efectes a mitjà i llarg termini de la devastació humana i ecològica provocada pels conflictes armats.

Sembla que encara no es té consciència que destruir la naturalesa no perjudica a tothom de la mateixa manera: trepitjar la justícia i la pau significa afectar sobretot els més pobres, els marginats, els exclosos. En aquest context, és emblemàtic el sofriment de les comunitats indígenes.

I això no és tot: la mateixa natura es converteix a vegades en un instrument d'intercanvi, en un bé que es negocia per a obtenir avantatges econòmics o polítics. En aquestes dinàmiques, la creació es transforma en un camp de batalla pel control dels recursos vitals, com ho demostren les zones agrícoles i els boscos que s'han tornat perillosos a causa de les mines, la política de la "terra arrasada,[1] els conflictes que esclaten entorn les font d'aigua, la distribució desigual de les matèries primeres, que penalitza les poblacions més dèbils i soscava la seva estabilitat social.

Aquestes diverses ferides són conseqüència del pecat. Sens dubte, això no és el que Déu tenia en ment quan va confiar la Terra a l'home creat a la seva imatge (cf. Gn 1,24-29). La Bíblia no promou «el domini despòtic de l'ésser humà sobre allò creat» (*Laudato si'*, 200). Al contrari, és «important llegir els textos bíblics en el seu context, amb una hermenèutica adequada, i recordar que ens conviden a "llaurar el jardí del món i tenir-ne cura" (cf. Gn 2,15). Mentre *llaurar* significa 'cultivar, llaurar o treballar', *tenir cura* significa 'protegir, custodiar, preservar, guardar, vigilar'. Això implica una relació de reciprocitat responsable entre l'ésser humà i la natura» (*ibid*., 67).

La justícia ambiental —anunciada implícitament pels profetes— ja no pot considerar-se un concepte abstracte o un objectiu llunyà. Representa una necessitat urgent que va més enllà de la simple protecció del medi ambient. En realitat, es tracta d'una qüestió de justícia social, econòmica i antropològica. Per als creients, a més,

[1] Cf. Consell Pontifici Justícia i Pau, *Terra e cibo*, LEV 2016, 51-53.

és una exigència teològica que, per als cristians, té el rostre de Jesucrist, en qui tot ha estat creat i redimit. En un món en què els més fràgils són els primers a patir els efectes devastadors del canvi climàtic, la desforestació i la contaminació, la cura de la creació es converteix en una qüestió de fe i d'humanitat.

És hora de passar de les paraules als fets. «Viure la vocació de ser protectors de l'obra de Déu és part essencial d'una existència virtuosa, no consisteix en quelcom opcional ni en un aspecte secundari de l'experiència cristiana» (*ibid*., 217). Treballant amb dedicació i tendresa es poden fer germinar moltes llavors de justícia, contribuint així a la pau i a l'esperança. A vegades calen anys perquè l'arbre faci els primers fruits, anys que involucren tot un ecosistema en la continuïtat, la fidelitat, la col·laboració i l'amor, sobretot si aquest amor es converteix en mirall de l'Amor oblatiu de Déu.

Entre les iniciatives de l'Església, que són com llavors escampades en aquest camp, vull recordar el projecte *Borgo Laudato si'*, que el papa Francesc ens ha deixat com herència a Castel Gandolfo, com una llavor que pot donar fruits de justícia i pau. Es tracta d'un projecte d'educació en ecologia integral que vol ser un exemple de com es pot viure, treballar i formar comunitat aplicant els principis de l'encíclica *Laudato si'*.

Demano al Totpoderós que ens enviï en abundància el seu esperit des de dalt (cf. Is 32,15), per tal que aquestes llavors i altres de semblants donin fruits abundants de pau i esperança.

L'encíclica *Laudato si'* ha acompanyat l'Església catòlica i moltes persones de bona voluntat durant deu anys. Que continuï inspirant-nos i que l'ecologia integral sigui cada vegada més escollida i compartida com a camí per seguir. Així es multiplicaran les llavors d'esperança, que hem de "cuidar i cultivar" amb la gràcia de la nostra gran i inviolable Esperança, Crist ressuscitat. En nom seu, us envio la meva benedicció a tots.

Lleó pp. XIV

Vaticà, 30 de juny de 2025, Memòria dels Sants Protomàrtirs de la santa Església romana.